

Traktater ligesom en Gaardmissionær. Hvor kan en dannet Mand dog gøre sig saa latterlig!«

Han var dermed kommen ind paa et af sine Yndlingstemaer. Han vilde have det fastslaaet som selskabelig Lov, at et dannet Menneske ikke i nogen Situation maatte gøre sig latterlig. Et Menneske havde ingen Ansvar for, at han var bleven født ubegavet eller kejthaandet eller var pukkelrygget, men det var hans egen Fejl, naar han ikke vogtede sig for at blive komisk.

»Og nu har han ovenikøbet skilt sig af med Forretningen. Det er jo baade til at le og græde over. At opgive det gamle, ansete Handelshus for saadan noget Pjank! Hvem kan forstaa det?«

»Bliver du her til Frokost?« afbrød Tanten ham nu paa sin ligefremme Maade.

»Ja, har Jytte ikke sagt det? Det var jo en Aftale.«

»Har I da noget for?«

»Ja, jeg foreslog, at vi bagefter skulde følges ad til Karsten From og se paa de to Udkast til mit Portræt, du nok veed. Der maa jo nu træffes en Afgørelse, og den vilde jeg gerne have Jytte til at hjælpe mig med.«

Fru Bertha havde standset sine Strikkepinde.

»Det kan ikke være rigtigt. Det kan Jytte ikke